

Rychlý výlet za Sochou Svobody

Onehdy jsem si povídal se sousedem Pipíkem, jak je občas těžké najít námět na povídku a on dostal nápad. „Měl bych pro tebe námět, ale chtělo by to 2 dny volna. Dovolí ti to?“ „Zeptám se. Asi jo, když tam nebude nějaké natáčení.“ Odpověděl jsem a on mi ten nápad vysvětlil pod podmínkou, že to nikomu neřeknu. Pak jsem pochopil.

Za Sochou Svobody 1 - ZRŮD

„Chceš vidět Sochu Svobody?“ zeptal se mě. „Za dva dny stihnout Ameriku? Ses zbláznil!“ zeptal jsem se já. On se jen záhadně usmíval: „Uvidíš! Vyjednej si to volno. Kdyby se to podařilo příští čtvrtek a pátek, bylo by to tak akorát.“

Když jsem se pak produkční Dáši zeptal, souhlasila.

Člvrlek 14. 8. - odjezd

Je 8:00 a mě budí telefon. Odjezd byl totiž dán na devátou ranní. Byl jsem docela rozmrzelý, neb jsme den před tím natáčeli v Heřmaničkách a do postele jsem se dostal okolo druhé ranní. Za deset minut devět klepe na dveře mladý pán Eliáš. V tuto chvíli je jasné, že osádka vozidla je konstantní, jako u mých

jiných vyprávěních o výletech: Já, kamarád a soused Pipík a jeho sedmiletý synek Eliáš.

Odjíždíme. Lord Eliáš na sedadle spolujezdce chroupe nějaké pamlsky, já na zadním sedadle podřimuju a tatík řídí vozidlo. Po doplnění paliva jsme si dali kávu, pookřál jsem a Eliáš zahájil hru „slovní fotbal“.

Říká se, že dovolená s dětmi není dovolená. Tato teze má něco do sebe. Neuplynulo ani půl hodiny a Eliáš přerušil hru a zeptal se: „Už bude Vídeň?“ Tatík se zasmál. „Elíku, ještě tak tři hodiny pojedem a pak bude Vídeň.“ O patnáct minut později: „Už jsme v Rakousku?“ Tatík odpověděl, že jsme ještě v Čechách. Po chvílce nastal klid. Eliášovi se nepřírozeně zvrátila hlava. Usnul. Česko-rakouské hranice prospal a vzbudil se kousek před Vídní. „Už bude Vídeň?“ A spokojený táta jej uklidnil, že do Vídně právě vjíždíme.

Socha Svobody

Upozorňuji, že tato fotografie není fotomontáž! Opravdu jsem stál pod Sochou Svobody. A o tom byl vlastně celý výlet - tedy získat námět... Pak to ještě nějak okecat a udělat z toho fór. Ten byl na snadě.

Dášeňce, mé produkční, dorazila tato fotografie v pátek odpoledne. Očekával jsem odpověď. Čekal jsem nějakou reakci. Diplomatically poslala dva palce nahoru. To bylo tak trochu zklamání. Ale napravila to Járuška Máruška, se kterou jsem po telefonu řešil playbacky na pondělní „otáčko“. Obávala se, zda playbacky stihnu připravit. Ta poslala jeden palec nahoru a asi po minutě zvědavý dotaz: „A kde to vlastně seš?“ „To se dozvíš z povídky. Jsem tajemný, jak hrad v Karpatech.“ Tak to byla taková satisfakce za tu Dášeňku.

Ale je slále jen člvrlek

Úmyslně jsem trochu poskočil v časové ose, neb ta socha je tématem hlavním.

Klouček měl slíbené koupání. A znovu se vracím k té myšlence, že dovolená s dětmi není dovolená. Copak já, já jsem jen strejda, navíc nevlastní. Tak sobecky nechávám tatku, ať si to se synkem vyžere sám. Ono dostat jej z vody, aby se alespoň napapal, není žádná legrace. Tak jsem se jen tak poflakoval a pozoroval, jak Pipík polyká křik a klidně se snaží synkovi vysvětlit to či ono. Jenže dítě má spoustu argumentů, ač nesmyslných. Tátka uvnitř zuří a dítě statečně odmlouvá. Nakonec Eliáš dostal nabídkou horké čokolády a že je třeba stihnou západ slunce u majáku.

Zajeli jsme se podívat na ten maják a dali tu horkou čokoládu omladině a my si s chutí vypili chlazené pivo. Teď našel čas vyřešit, jak přespát. V tuto chvíli nám budou opět nadávat všechny ženy, že jsme neměli nic nachystáno. Ano, my bývalí trempové takové věci neřešíme dopředu.

Dobrou noc u velké louže – západ slunce

Minule, tedy když byl Pipík s kloučkem sám na tomto místě, sehnal bydlení u nějaké paní, co pronajímala pokoje. Tentokrát se to ale nepodařilo a nastal problém. Znovu upozorňuji na to o té dovolené s dětmi...

Vybavení nafukovacím lehátkem pro dva a karimatkou pro mne a samozřejmě spacáky, jsme googlili, kde je nějaké odpočívadlo, či jiný prostor, kde bychom ulehli. Najeli jsme asi tak padesát

kilometrů, až jsme objevili odpočívadlo hned vedle dálnice. Je půl hodiny před půlnocí.

I když se klouček těšil, že bude spát „pod širákem“, pojednou prohlásil, že tady spát nebude a že chce spát v autě. „Dobře,“ souhlasil tatík. „My se strejdou si lehneme venku a ty budeš spinkat v autě.“ Zatím byl fotrem klidným a snažil se vyplnit přání mladýho. „Néééé, já tady nebudu sám. Musíte spát se mnou,“ rozkázal mladý pán. „Tatkově se zastřel hlas: „Do auta se všichni tři nevejdeme.“ „Dobře,“ vstoupil jsem do hovoru já. „Já si lehnu venku a vy budete v autě. Souhlasíš Elísku?“ „Tak jo.“ Souhlasil.

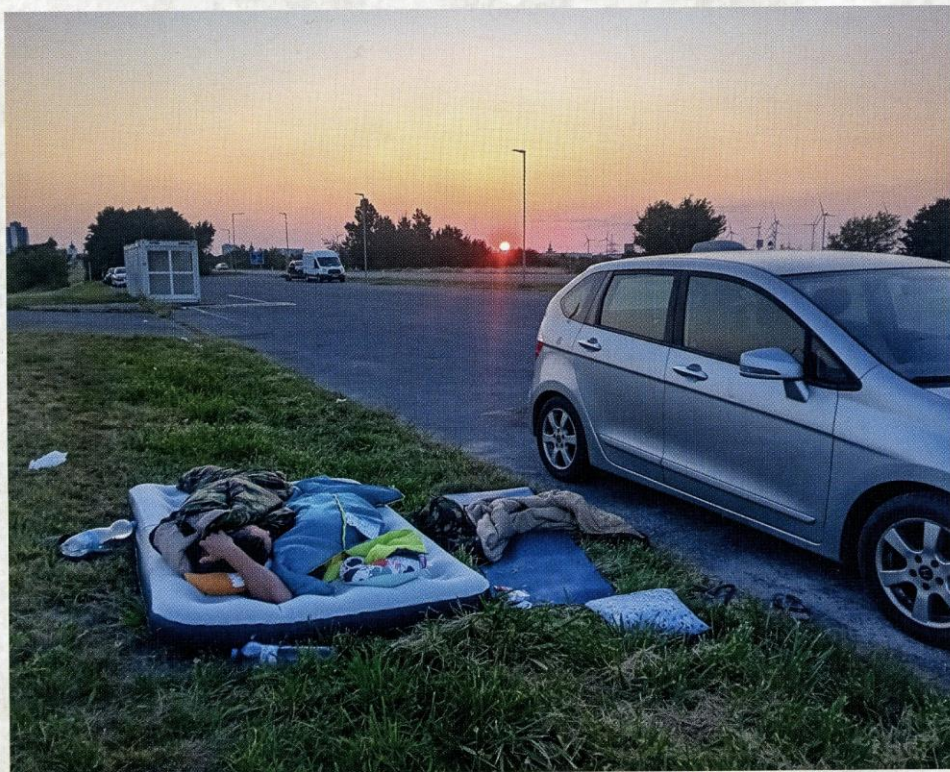
Vytáhl jsem karimatku, spacák a během minuty jsem byl připraven usnout. Ale škodolibě jsem naslouchal šramotu, jak se ti dva snaží nějak poskládat do omezeného prostoru automobilu. Konečně se v autě zhaslo a nastal klid. Ne nadlouho.

Už jsem usínal, když se ozval šramot nový. Pipík supí a vystupuje z vozidla. Otevírá zavazadlový prostor. „Copak?“ táži se. „Ale mladej zjistil, že nemůže natáhnout nohy a chce spát venku.“ Pak ještě zasyčel několik sprostých nadávek a jal se nafukovat lehátko.

Klouček usnul pod širákem jako první někdy okolo půl jedné.

Dobré ráno u velké louže – východ slunce

Je pátek 15.8. půl šesté ráno. Já a Pipík se probouzíme téměř současně. Mládě pochrupuje. Potichu se domlouváme, kde seženeme nějakou snídani. Pipík googlí nějaký obchodák, kde zakoupíme koláčky, či koblížky. Dodal jsem návrh, neb jsem již věděl, kam cílíme. Až se vzbudí popojedem co nejbližší k cíli a tam nějaký obchod nalezneme. Tatík souhlasí, googlí a nachází obchod jménem Špár kousek od cíle. Je to asi půlhodina cesty a otevírají v půl sedmé. Něco

po šesté se vzbudil mladý pán s úsměvem právě vycházejícího sluníčka. Pomalinku jsme sbalili improvizovanou ložnici a ke Špáru dojeli před sedmou. Žádné auto, žádný pohyb.

Zákeřní Rakušané

Je pátek? Je pátek. Brouzdá nám v mysli, stojíc před zavřeným obchodákem. Na dveřích otevírací doba potvrzuje google, tedy otevřeno od 6:30. Co to je? Později jsme zjistili, že 15.8. Rakušané uctívají svátek ‚Nanebevzetí Panny Marie.‘ Kdo to mohl tušit! Eliáš se striktně dožaduje stravy. Zklamání a

hladoví se domlouváme, že pojedeme k cíli a snad potkáme nějakou otevřenou pekárnu anebo kavárnu, či cokoli. Přes obce jedeme 30 a bedlivě rekogneskuje okolí.

Zde je na místě informovat, jak je celá akce financována: Mně chodí výplata každého patnáctého, ale až okolo jedné odpoledne. Pipík souhlasil s tím, že to celé začaluje a já mu pak půl nákladů pošlu

na účet. Ale je v tom trochu háček. V bance měl sic nějaký omezený obnos, ale v pátek okolo desáté mu mají přijít další peníze. Je ale sedm ráno. Stav účtu v tuto chvíli 31 euro.

Nacházíme kavárničku a před ní frontu. Hurááá. Ale vyvstávají otázky, co si můžeme dovolit? Kolik stojí vytoužená káva, kolik stojí komponenty snídaně? Dá se tu vůbec platit kartou?

Vešli jsme se. Popijíme kávu, mlaďas svou oblíbenou čokoládu a pochutnáváme si na výborných sladkých, nevím, jak to nazvat... V Čechách máme prostě jiná pečiva. Chutnalo to jako kobliha, ale marmeládu to nevidělo a bylo to poseto něčím jako cukr, ale cukr to nebyl. Prostě výborná snídaně. A zbyla ještě 2 eura.

Konečně Socha Svobody

Po snídani jsme ujeli pár kilometrů. Parkujeme. Vystupujeme z auta a klouček poskakuje a pokřikuje: „Támhle je, támhle je, strejdo, koukej!“ A skutečně jsem mezi stromy zahlédl zelenou sochu.

Blížíme se a skutečně to vypadá jako Socha Svobody. Stojím pod ní a Pipík vytahuje digitální foťák a starou dobrou, ‚analogovou‘ Flexaretu. Šteluje

si mne, kam si mám stoupnout a pak mi zapůjčí svůj klobouček. Zapaluje doutník a předá mi jej. Já doutník nekouřím, ale Pipík si čas od času doutník dá. Machruji pod tou sochou a Pipík namrská čtyři, nebo pět snímků. Cíl mise splněn! Vracíme se naložit kloučka do vody.

Za Sochou Svobody 2 - RŮZULEM

Obecně je známo, že existují dvě Sochy Svobody: Originál, který věnovali Francouzi Američanům. Dále kopie v Paříži. A teď udělám reklamu jednomu divadlu v Rakousku. Jmenuje se Seefestspiele Mörbisch na břehu Neziderského jezera. Je to divadlo na břehu jezera a je to tak, že diváci sledují jeviště na břehu a za nimi na

vodě jsou kulisy. Před čtyřmi lety se tam hrál muzikál West Side Story. Velkolepá produkce si nechala postavit asi patnáctimetrovou repliku oné Sochy svobody, scéna se tak stala monumentální.

A tak mne Pipík dovezl do městečka Mörbisch am See. Ještě jednou zopakuji, že celá tato estráda byla způsobena jen kvůli jediné fotografii.

Závěrečné hodnocení

Soutěž v kvalitě piva vyhrálo pivo maďarské.

Naopak soutěž v nejzáhadnějších mužských plavkách vyhrálo: Na pláži v Neusiedel am See jsem sledoval kloučka v bazénu se skluzavkami, zda ještě žije. Tatík zrovna odběhl pro pivo.

Podotýkám, že to bylo pivo rakouské a značně nechutné. Vidím Eliáše a jsem spokojen. Vzápětí mne však šokuje naháč v dětském bazénu. Stoupá po schůdkách ke skluzavce a nejspíše sleduje nějaké děčko. Zpozorněl jsem. Postupně si ale uvědomuji, že kraťasy tělové barvy jsou perfektně zaříznuty mezi půlky jedince. Zasmál jsem se a rozhodl jsem se k varování: Nekupujte, moji milí čtenáři, kraťasy tělové barvy. Když budou třeba modré, našinec hned pochopí, že nejde o úchylnu, nýbrž o kvalitní zářez.

Váš Hypulík od
Sochy Svobody.

